

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 205/2016

17.03.2016. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.В., због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.В., адвоката И.Ч. из Ч., поднетом против правноснажних решења Основног суда у Чачку Кв 496/15 од 17.11.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж2 1242/15 од 17.12.2015. године, у седници већа одржаној дана 17.03.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.В., адвоката И.Ч., поднет против правноснажних решења Основног суда у Чачку Кв 496/15 од 17.11.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж2 1242/15 од 17.12.2015. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Чачку Кв 496/15 од 17.11.2015.године, одбијен је као неоснован захтев бранилаца окривљеног М.В., адвоката И.Ч. и Д.Р. којим је тражено да се утврди да се јединствена казна затвора у трајању од 9 (девет) година и 11 (једанаест) месеци, по пресуди Основног суда у Чачку Кв 172/14 од 10.03.2014. године, не може извршити у делу који износи 1 (једну) годину и 6 (шест) месеци.

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Кж2 1242/15 од 17.12.2015. године, одбијене су као неосноване, заједничка жалба бранилаца окривљеног М.В. и посебна жалба адвоката И.Ч., изјављене против решења Основног суда у Чачку Кв 496/15 од 17.11.2015. године.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног М.В., адвокат И.Ч., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези са ставом 2. Законика о кривичном поступку (ЗКП), са предлогом да Врховни касациони суд сходно члану 488. став 2. ЗКП обавести браниоца о одржавању седнице већа, а затим у седници усвоји захтев за заштиту законитости и укине у целини решење Апелационог суда у

Крагујевцу Кж2 1242/15 од 17.12.2015. године и решење Основног суда у Чачку Кв 496/15 од 17.11.2015. године или сходно члану 492. став 1. тачка 2) ЗКП преиначи обе одлуке и утврди да се пресуда Основног суда у Чачку Кв 172/14 од 10.03.2014. године којом је окривљени М.В. осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 9 (девет) година и 11 (једанаест) месеци не може извршити у делу у коме је казна изречена по пресуди Окружног суда у Краљеву Кж бр. 632/08 од 26.02.2009. године у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци, јер је наступила апсолутна застарелост извршења наведене казне, а што је и утврђено решењем Основног суда у Краљеву К.бр.251/10 од 12.06.2015. године.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа, у смислу чл. 486. став 1. и 487. став 1. ЗКП, у којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.В. је недозвољен.

Према наводима захтева, побијаним правноснажним решењима погрешно је одбијен као неоснован захтев бранилаца окривљеног да се утврди да се јединствена казна затвора у трајању од 9 година и 11 месеци изречена пресудом Основног суда у Чачку Кв 172/14 од 10.03.2014. године не може извршити у делу који износи 1 годину и 6 месеци, јер је за тај део казне по пресуди Окружног суда у Краљеву Кж бр. 632/08 од 26.02.2009. године наступила апсолутна застарелост извршења казне, што је и утврђено правноснажним решењем Основног суда у Краљеву К-251/10 од 12.06.2015. године, а становиште првостепеног суда да је пресуда Окружног суда у Краљеву Кж бр. 632/08 преиначењем исте у погледу одлуке о казни и изрицањем јединствене казне изгубила своју самосталност и да казна изречена том пресудом добија нови рок застарелости, супротно је одредби члана 107. став 1. Кривичног законика (КЗ) која изричито прописује да застарелост извршења казне почиње од дана када је пресуда којом је казна изречена постала правноснажна. Осим тога, бранилац наводи да је одредбом члана 107. став 2. КЗ прописано да ако је актом амнестије или помиловања или одлуком суда по ванредном правном леку изречена казна смањена, време потребно за наступање застарелости одређује се према новој казни, али се ток застарелости рачуна од раније правноснажне пресуде, а у конкретном случају, казна изречена окривљеном пресудом Окружног суда у Краљеву Кж.бр.632/08 је смањена применом одредаба о стицају у поступку по ванредном правном леку, када је пресудом Општинског суда у Горњем Милановцу Кв 107/2009 од 11.12.2009. године, узимањем као утврђене и казне затвора изречене окривљеном пресудом истог суда Кв 68/06 од 07.12.2006. године у трајању од 5 година и 2 месеца, окривљеном изречена јединствена казна затвора у трајању од 6 година и 7 месеци.

Међутим, одредбом члана 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени, односно бранилац окривљеног у границама права која у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, што се тиче застарелости, као законски основ прописана је једино одредба члана 438. став 1. тачка 1)ЗКП у погледу застарелости кривичног гоњења, док наступ томе није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреда закона из члана 107. став 1. и 2. КЗ, услед застарелости

извршења правноснажно изречене казне затвора, на које повреде се указује изложеним наводима захтева.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости браниоца окр. М.В. оценио као недозвољен и на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар – саветник
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.